

NANMEEBOOKS
ADULT

CRIME & MYSTERY

นวนิยายสืบสวนสอบสวน

โพล่งสงครามดุดาดขึ้น ความตายไม่เลือกหน้า
เมืองทั้งเมืองกำลังลุกเป็นไฟ มีเพียงแพทริกเท่านั้นที่จ่าบเรื่องนี้ลงได้!

A Drink
before
the War

ดื่บ
บุระกษย
กอนภย
เลอด

Dennis Lehane

จาดนิน แบล

A Drink before the War

ดื่บกระหายก่อนภัยเลือด

Dennis Lehane เขียน

จาคินนิส แพล

อดิคร ไพรวัฒน์นันท์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2560

ราคา 265 บาท

Original Title: A Drink before the War

Copyright © 1994 by Dennis Lehane

Published by arrangement with Ann Rittenberg Literary Agency, Inc.,
through The Grayhawk Agency

Thai language translation copyright © 2017 by Nanmeebooks Co., Ltd.
All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2560: บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เลอเฮน, เดนนิส.

ดื่บกระหายก่อนภัยเลือด. -- กรุงเทพฯ: ไครม์แอนด์มิสทีรี, 2560.
288 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. จาคินนิส, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-3727-6

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี ลิ่งสฤกษ์ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนะจินดา
• บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม อัญมรินทร์ สุทธิพรชนานันท์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิบูลย์ธรรมวัฒน์
• พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • ผู้จัดการกองศิลป์กรรมา กฤษดา เสงส์งค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลป์กรรมา สุนันท์ เพชรวาว • กราฟิก
เป้าหมาย แดงวิจิตร • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กลีสิทธิ์

เขตที่ กรกนก พรึเพรส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ พี อาร์ คัลเลอร์พริ้นท์ โทร. 0-2806-6344

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิสทีรี ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

คุณมีความทรงจำอันปวดร้าวบ้างไหม ความทุกข์ระทมที่ยังหวนกลับมา
ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานเพียงใด ไม่ใช่ว่าคุณชอบนึกถึงมันหรอก แต่มันหาโอกาส
มาเยี่ยมเยียนคุณเสมอ เพราะมันติดอยู่ในใจ ผั่งอยู่ในสมองคุณมาตลอด
ไม่รู้ลบเลือน และเหตุการณ์ร้าย ๆ นั้นก็ยังคงมีผลกระทบต่อชีวิตคุณจนถึง
ทุกวันนี้

นั่นคือสิ่งที่แพทริก เคนซีต้องเผชิญมาตลอด พ่อผู้เป็นวีรบุรุษในสายตา
สาธารณชน แต่สำหรับเขากลับมีแต่ความทรงจำที่พ่อทำร้ายเขา แต่ชีวิต
ต้องดำเนินต่อไป เส้นทางชีวิตของเขาต่างจากพ่อ พ่อคือนักผจญเพลิงผู้โด่งดัง
ส่วนเขาเป็นเพียงนักสืบเอกชนคนหนึ่ง

เขาได้รับว่าจ้างให้หาเอกสารสำคัญของนักการเมืองคนหนึ่ง การสืบหา
นำไปสู่การตายของคนจำนวนมาก บานปลายเกินกว่าจะหยุดยั้ง กลายเป็น
เหมือนสงครามกลางเมือง ทั้งหมดล้วนเป็นเพราะเอกสารนั้น เอกสารที่แพทริก
ต้องหาให้พบ!

ดับกระหายก่อนภัยเลือด เป็นนวนิยายจากปลายปากกาของเดนนิส
เลอเฮน จุดเริ่มต้นของคดีนักสืบแพทริก นักสืบผู้ยียวนผิดจากแบบฉบับของ
นักสืบทั่วไป เขายิงปืนไม่แม่นยำ ไม่ห้าว ไม่ได้ฉลาดเกินใคร แต่เชื่อเถอะ เขา
มีคุณสมบัติอื่นมากเกินพอที่จะคลี่คลายคดีได้สำเร็จ และทั้งหมดรอให้คุณ
พิสูจน์แล้ว

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิสทีรี

บันทึกจากผู้เขียน

เหตุการณ์ส่วนใหญ่ของนวนิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นในบอสตัน แต่ผมสร้างภาพเมือง และสถานที่ต่างๆ อย่างเสรี ทั้งหมดนี้เป็นความตั้งใจ โลกที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง เช่นเดียวกับตัวละครและสถานการณ์ต่างๆ สิ่งใดที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงหรือกับบุคคลผู้มีอยู่จริง ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตแล้วก็ตาม ล้วนบังเอิญทั้งสิ้น

ความทรงจำในวัยเด็กของผมมักเกี่ยวพันกับไฟ

ผมเฝ้ามองวอตส์ ดิทรอยด์ และแอตแลนตาถูกเป็นไฟในข่าวภาคค่ำ ผมเห็นป่าไม้โกงกางแผ่ไพศาลและไบปาล์มคูซอนท่ามกลางระเบิดเพลิง ในขณะที่ผู้ประกาศข่าว วอลเตอร์ ครีองไคต์กล่าวถึงปัญหาการลดอาวุธและสงครามที่ดำเนินมาจนลี้มมูลเหตุตั้งต้น

พ่อของผมซึ่งเป็นนักผจญเพลิงมักปลุกผมตอนกลางคืนให้ลุกขึ้นมาดูข่าวล่ามเร็วที่เสนอข่าวเพลิงไหม้ที่พ่อผจญมา ผมได้กลิ่นควันไฟและเขม่าจากเนื้อตัวพ่อ แต่กลิ่นเหล่านั้นกลับเป็นกลิ่นนำรีนรมย์สำหรับผมเมื่อนั่งอยู่บนตักพ่อตรงเก้าอี้นวมเก่าแก่ พ่อชี้ให้ผมดูตัวพ่อวิ่งผ่านกล้องโทรทัศน์ท่ามกลางเปลวเพลิงสีแดงฉานและสีเหลืองระยับ

เมื่อผมเติบโตขึ้น ดูเหมือนไฟก็เจริญเติบโตไปด้วย เมื่อเร็ว ๆ นี้เกิดเพลิงไหม้ในแอลเอ เด็กน้อยในตัวผมอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าถ้า่านและหมอกควันเหล่านั้นลอยละล่องมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วปักหลักอยู่ที่บอสตันนี้เงินอากาศเป็นพิษ

ดูเหมือนฤดูร้อนที่ผ่านมาจะเป็นอย่างนั้น มหันตภัยแห่งความเกลียดชัง

อย่างกรายเข้ามา เราเรียกขานกันต่าง ๆ นานา ทั้งการเหยียดผิว โรคชอบข่มขืนเด็ก ความยุติธรรม จริยธรรม แต่นิยามอันสวดยหฺรเป็นเพียงริบบิ้นและกระดาษห่อของขวัญอันโสมมซึ่งไม่มีใครอยากเปิดดู

ผู้คนล้มตายในฤดูร้อนนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่บางคนก็มีความผิดมากกว่าคนอื่น

และผู้คนที่ลงมือสังหารในฤดูร้อนที่ผ่านมาไม่มีใครเป็นผู้บริสุทธิ์ ผมรู้ดี ผมเป็นหนึ่งในนั้น ผมเพ่งมองผ่านลำกล้องปืนเรียวบาง มองไปที่ดวงตาซึ่งเบีเยมไปด้วยความหวาดกลัวและความเกลียดชัง ผมเห็นภาพสะท้อนตัวเอง ผมเหนียวไ้เพื่อลบภาพตรงหน้าทิ้งไป

ผมได้ยินเสียงสะท้อนก้องของปืนตัวเอง ได้กลิ่นดินปืน ยังคงเห็นภาพสะท้อนตัวเองท่ามกลางควันและรู้ว่าจะยังคงเป็นเช่นนั้นเสมอ

1

บาร์ในโรงแรมริทซ์-คาร์ลตันเห็นวิวสวนสาธารณะ เป็นบาร์ที่ต้อง
ผูกเนกไทเข้ามา ผมเคยมองสวนสาธารณะจากจุดอื่นที่เห็นอะไรๆ
ได้มากกว่านี้โดยไม่ต้องผูกเนกไท ไม่คิดว่ามีอะไรขาดหาย แต่บางทีโรงแรมริทซ์
อาจรู้อะไรดี ๆ ที่ผมไม่รู้

รสนิยมในการแต่งกายตามปกติของผมมักหนีไม่พ้นกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ต
แต่ที่นี่งาน มันจึงเป็นเวลาของชุดทางการ ไม่ใช่ชุดแบบที่ผมชอบ แกรมช่วงนี้
ผมชักกางเกงไม่ค่อยทัน กางเกงยีนของผมแข็งจนแทบจะตั้งได้แล้ว ผม
เลือกชุดสูทสีน้ำเงินกระดุมสองแถวของอาร์มานีออกมาจากตู้เสื้อผ้า ชุดหนึ่ง
ในหลายชุดที่ผมได้รับจากลูกค้าแทนเงินสด ผมเห็นหารองเท้าที่เหมาะสม
เนกไท ตลอดจนเสื้อเชิ้ตตัวใน เพื่อให้ผมดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

ผมประเมินสภาพตัวเองจากหน้าต่างกระจกมดำของบาร์ขณะที่ข้ามถนน
อาร์ลิงตัน อย่างก้าวมันคง แววดตาเป็นประกายสดใส ผมเรียบแปล้ไม่กระดิกเลย
แม้แต่เส้นเดียว อะไรๆ ก็ดูดีไปหมด

พนักงานเปิดประตู้วยละอ่อน แก้มนวลราวกับไม่เคยแตกเนื้อหนุ่ม
เปิดบานประตูทองเหลืองหนักอึ้งพลางกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับสู่โรงแรมริทซ์-

คาร์ลตันครับ” เขาหมายความว่านั่นจริง ๆ สังเกตได้จากเสียงเขาสั่นด้วยความภาคภูมิใจที่ผมเลือกใช้บริการโรงแรมเล็ก ๆ น่าเอ็นดูนี้ เขาผายมือบอกทางเพื่อผมหาทางเข้าไม่เจอ และก่อนที่ผมจะทันได้กล่าวคำขอบคุณ ประตูก็ปิดตามหลังผมเรียบร้อย ส่วนเขาก็ไปเรียกหาแท็กซี่คันที่ดีที่สุดในโลกให้แขกผู้โชคร้ายต่อไป

รองเท้าผมกระทบพื้นหินอ่อน เสียงดังเหินขาดจุกทหารหาญ กางเกงขายาวรีดเรียบจับคมกริบสะท้อนให้เห็นบนที่เชียบูหรือทองเหลือง ผมมักคิดว่า จะเจอจอร์จ รีฟลีในบทบาทคลาร์ก เคนต์ในลิอบบี้ของโรงแรมริทซ์ หรือไม่กี่อาจเป็นไบกีย์และเรย์มอนด์ แมสซีย์สูบบุหรี่อยู่ด้วยกัน ริทซ์เป็นโรงแรมหนึ่งที่ตั้งไว้ซึ่งความสง่างามสมบูรณ์แบบ เห็นได้จากการปูพรมแบบตะวันออกอันวิจิตร เคาท์เตอร์แผนกต้อนรับส่วนหน้าและโต๊ะพนักงานเฝ้าประตูทำด้วยไม้โอ๊กมันวาว ห้องโถงดูราวกับชุมทางย่อย ๆ สำหรับพวกโบรกเกอร์ทรงอิทธิพลหอบหิ้วอนาคตไว้ในกระเป๋าทือหนังนุ่ม พวกคุณหญิงชั้นสูงในชุดเสื้อโค้ตขนสัตว์ ทำทางเอาแต่ใจตัว มีนัดทำเล็บทุกวัน พร้อมผู้ติดตามห้อยตามเป็นขบวนในชุดยูนิฟอร์มสีฟ้า คอยลากกระเป๋าเดินทางทองเหลืองไปโตข้ามพื้นพรมหนานุ่ม มีเสียงเอี้ยดอัดของล้อเพียงแผ่วเบา ไม่ว่าโลกภายนอกจะเป็นอย่างไร คุณอาจยืนดูผู้คนในลิอบบี้ และคิดว่าสงครามสายฟ้าแลบยังคงมีอยู่ในลอนดอน

ผมก้าวเท้าหลบพนักงานข้างประตูบาร์ แล้วเปิดประตูบาร์ด้วยตัวเอง ถ้าเขารู้สึกขำ เขาก็ไม่ได้แสดงออกมาให้เห็น ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาก็ไม่แสดงออกเช่นกัน ผมเข้ามายืนอยู่บนพรมหรรษาในขณะที่ประตูหนักอึ้งปิดตามหลังอย่างแผ่วเบา และมองเห็นกลุ่มคนตรงโต๊ะด้านหลังหันไปทางสวนสาธารณะ ทั้งสามคนดูโดดเด่นด้วยมาดนักการเมืองที่พาเราก้าวสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดด้วยการค้ำยันตุตติในสภาอย่างหัวชนฝา

จิม เวอร์แนน นักการเมืองที่หนุ่มที่สุดในกลุ่มลุกขึ้นยืนและยิ้มเมื่อเห็นผม จิมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตผม มันเป็นงานของเขา เขาเดิน

ตัดพรมมาอย่างรวดเร็วแค่สามก้าวยาว ๆ ส่งยิ้มแบบแจ่ม เคนเหน็ดให้หลังจาก ยืนมือออกมา ผมจับมือกับเขา “สวัสดี จิม”

“แพทริก” เขากล่าวราวกับยื่นรอกผมกลับมาจากค่ายเชลยศึกอยู่ที่ ลานจอดเครื่องบินทั้งวัน “แพทริก” เขาย้ำ “ดีใจจริง ๆ ที่คุณมาได้” เขาตะแคงไหล่ผม สำนวญอย่างกับไม่ได้เพิ่งเจอกันเมื่อวานนี้เอง “คุณดูดีนะ”

“คุณจะขอเดดผมหรือ”

จิมหัวเราะชอบใจมุกของผม แต่ฟังดูจริงจังเกินควรไปหน่อย เขาเดินนำผมไปที่โต๊ะ “แพทริก เคนซี นีวูธิสมาชิกสเตอร์ลิง มัลเกิร์นและวูธิสมาชิก ไบรอัน พอลสัน”

จิมกล่าวคำว่า “วูธิสมาชิก” เหมือนที่ผู้ชายบางคนเอ่ยถึง “ฮิว เฮฟเนอร์” เจ้าของนิตยสาร*เพลย์บอย* ด้วยความยำเกรงแบบที่ผมไม่เข้าใจ

สเตอร์ลิง มัลเกิร์นเป็นชายเจ้าเนื้อ มาดหฐุ ประเภทที่แบกน้ำหนักไว้ ราวกับเป็นอาวุธ ไม่ใช่ตัวถ่วง ผมเขาชาวโพลนแข่งกระด้างจนแทบนำเครื่องบิน ดีซี-10 ร่อนลงจอดได้ เขาจับมือผมแน่นจนแทบรู้สึกร้าว เขาเป็นผู้นำวูธิสมาชิก เสียงข้างมากมาตั้งแต่สมัยสงครามกลางเมืองยุคิ หรืออาจจะนานกว่านั้น โดยไม่มีทีท่าว่าจะเกษียณอายุ เขากล่าวว่า “แพต พ็อทหนุ่มน้อย ยินดีที่ได้พบคุณอีก” สำเนียงพูดของเขาออกไปทางชาวไอริช อาจเพราะเขาเติบโตมาในบอสตันตอนใต้

ส่วนไบรอัน พอลสันผมอมเปรี้ยว ผมสืตะกั่วนุ่มสลาย เขาจับมือผมแน่นจนชุ่มเหงื่อ จากนั้นยื่นรอกให้มัลเกิร์นนั่งก่อนแล้วจึงนั่งตาม ผมสงสัยว่าเขาขออนุญาตมัลเกิร์นก่อนที่จะเหงื่อออกเปื้อนฝ่ามือผมด้วยหรือไม่ การทักทายของเขาใช้วิธีกัมคีระและกะพริบตาหนึ่งครั้ง ตามแบบฉบับของบุคคลที่จะก้าวออกมาจากเงามืดเพียงชั่วสั้น ๆ เท่านั้น คนพูดกันว่าเขามีความรู้ลึกซึ้งนึกคิดอยู่เหมือนกัน แม้จะฝึกตนเป็นทาสรับใช้ของมัลเกิร์นมาหลายปีแล้ว

มัลเกิร์นเลิกคิ้วแล้วมองพอลสัน พอลสันเลิกคิ้วแล้วมองจิม จิมเลิกคิ้ว

แล้วมองผม ผมรออยู่ดีใจหนึ่งแล้วเลิกคว่ำใส่ทุกคน “ตกลงจะให้ผมร่วมวงด้วยหรือเปล่า”

ท่าทางพอลสันดูยุ่งยากใจชอบกล ส่วนจิมยิ้มเล็กน้อย มัลเกิร์นจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “เราควรเริ่มต้นอย่างไรดี”

ผมเหลียวมองบาร์ด้านหลัง “เริ่มจากเครื่องดื่มดีไหมครับ”

มัลเกิร์นหัวเราะชอบใจ จิมและพอลสันพลอยหัวเราะไปด้วย “ที่นี่ผมรู้แล้วว่าจิมได้การหัวเราะแบบนี้มาจากไหน อย่างน้อยพวกเขาที่ยังไม่ถึงขนาดพร้อมใจกันตบเข้าแหละนะ”

“อ้อ ได้สิ” มัลเกิร์นกล่าว “ได้เลย”

มัลเกิร์นยกมือขึ้น สาวหน้าตาน่ารักเหลือเชื่อผู้ติดป้ายชื่อว่าราเชลก็ปรากฏกายขึ้นอย่างรวดเร็วด้านหลังผม “ท่านวุฒิสมาชิก! มีอะไรจะให้ดิฉันรับใช้คะ”

“ขอเครื่องดื่มให้พ่อหนุ่มคนนี้น้อย” เสียงเขากำกึ่งระหว่างการตะโกนสั่งกับการหัวเราะ

ราเชลยิ้มสดใส หันมามองผม “ได้ค่ะ ท่านจะดื่มอะไรดีคะ”

“ขอเบียร์แล้วกัน ที่นี่มีเบียร์เสิร์ฟไหม”

เธอหัวเราะ นักการเมืองทั้งสามหัวเราะ ผมหยิกตัวเองและวางท่าเอาจริงเอจ้ง ให้ตายเถอะ ที่นี่ช่างน่าสุขสันต์เหลือเกิน

“มีค่ะ” เธอว่า “เรามีไฮเนเก้น เบคส์ มอลสัน แชมแอตม์ส์ เซนต์-พอลลีเกิร์ล โคโรน่า เลอเวนบรอย โตเชกิส --”

ผมรีบตัดบทก่อนคำ “ขอมอลสันดีกว่า”

“แพทริก” จิมเอ่ยขึ้น ประสานมือแล้วโน้มตัวมาทางผม ถึงเวลาจริงจังแล้ว “เรามี...”

“ปมปัญหาหัวใจ” มัลเกิร์นกล่าว “ปมปัญหาหัวใจเล็กๆ ในมือที่เราอยากจบเรื่องอย่างสุขุมรอบคอบและลึ้มๆ กันไป”

ทุกคนเงยบั้นไปพักหนึ่ง ผมคิดว่าเราต่างประทับใจที่ได้รู้จักใครสักคน

ที่ใช้คำว่า “ปมปัญหาหัวใจ” ในการพูดคุยกันอย่างไม่เป็นทางการ

ผมสลัดความประทับใจออกไปก่อนถามว่า “ปมปัญหาหัวใจที่ว่าคืออะไรกันแน่”

มัลเกิร์นเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มองผม ราเชลปรากฏกายขึ้นพร้อมกับวางแก้วแช่เย็นลงตรงหน้าผม รินมอลสันลงไปประมาณสองในสามของแก้ว ผมเห็นตาดำของมัลเกิร์นจ้องตามผมเขม็ง จนกระทั่งราเชลว่า “ขอให้มีความสุขนะคะ” แล้วปลีกตัวจากไป

มัลเกิร์นยังคงจ้องตามผมอยู่อย่างนั้น อาจต้องมีระเบิดลงละมั้งเขาถึงจะกะพริบตา เขาพูด “ผมรู้จักพ่อคุณดี พ่อหนุ่ม เป็นคนมีความสามารถคนหนึ่ง...ผมยังไม่เคยรู้จักใครที่เป็นวีรบุรุษตัวจริงอย่างเขามาก่อน”

“พ่อผมมักเอยถึงท่านอย่างชื่นชมเสมอครับ ท่านวุฒิสมาชิก”

มัลเกิร์นพยักหน้าอย่างพอใจ “น่าเสียดายที่เขาจากไปเร็วเหลือเกิน ทั้งที่ดูพิถีพิถันกับนักกล้ำ แต่” มัลเกิร์นกำหัดตบอก “ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับหัวใจที่ซรา”

พ่อของผมทนทุกข์ทรมานต่อสู้กับโรคมะเร็งปอดอยู่หกเดือน แต่ในเมื่อมัลเกิร์นคิดว่าอาการป่วยของพ่อเป็นเรื่องของเส้นโลหิตเลี้ยงหัวใจ ใครจะกล้าแย้งเขา

“และตอนนี้ลูกชายของเขา” มัลเกิร์นกล่าว “เกือบโตเต็มที่แล้ว”

“เกือบแล้วละครับ” ผมกล่าว “ผมเพิ่งโกนหนวดไปเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง”

จิมทำท่าเหมือนกลืนกบเข้าไปทั้งตัว ส่วนพอลสันหรีต่า

มัลเกิร์นยิ้มกว้าง “ดี พ่อหนุ่ม ดีแล้วที่คุณเป็นคนชัดเจน” เขาถอนหายใจ “แต่ผมจะบอกอะไรให้ละ แพต เมื่อไรที่คุณอายุขนาดผม ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากวันวานดูสดใหม่เสมอ”

ผมผงกศีรษะอย่างรู้าน ไร้ซึ่งความเข้าใจใดๆ

มัลเกิร์นคนเครื่องตี๋ม วางที่คนบนผ้าเช็ดปากสำหรับเครื่องตี๋มค็อกเทล
อย่างนุ่มนวล “เราเข้าใจว่าเมื่อเป็นเรื่องตามหาคน ไม่มีใครทำได้ดีไปกว่าคุณ”
เขากางมือข้างหนึ่งออก ยกฝ่ามือขึ้น ฝ่ามือมีมาทางผม

ผมพยักหน้ารับ

“อา ไม่มีการเสแสร้งถ่อมตัวเลยหรือ”

ผมยกไหล่ “มันคืออาชีพผม ผมยอมทำได้ดีเป็นธรรมดา” ผมจับ
มอลสัน รสขมปนหวานแผ่กระจายไปทั่วลิ้น นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมนึกอยากให้
ตัวเองยังสูบบุหรี่อยู่

“เอาละพ่อหนุ่ม ปัญหาของเราคือสลิปดาร์ห์หน้าจะมีร่างกฎหมายที่ค่อนข้าง
สำคัญเข้าสภา เรามีข้อมูลแน่นมากทีเดียว แต่วิธีการหาข้อมูลสนับสนุน
ร่างกฎหมายดังกล่าวอาจจะถูก...ตีความผิดไป”

“เช่นอย่างไรครับ”

มัลเกิร์นพยักหน้าแล้วยิ้มร่ากับผมกล่าวว่าสนับสนุนท่านองว่า “เยี่ยม
ไปเลย” “ตีความผิด” เขาย้ำ

ผมตัดสินใจเล่นตามนี้ “แล้วมีเอกสารหรือบันทึกประกอบวิธีการดังกล่าว
ด้วยใช่ไหมครับ”

“เขาหัวไวดีนะ” มัลเกิร์นกล่าวกับจิมและพอลสัน “ใช่ครับท่าน เขา
หัวไว” เขามองมาที่ผม “เอกสาร” เขากล่าว “ใช่แล้ว แพต”

ผมสงสัยว่าควรบอกเขาดีหรือไม่ว่าไม่ชอบให้ใครเรียกว่าแพตมากแค่ไหน
ผมควรเรียกเขาว่าสตีร์ลิ่งบ้าง ดูซิว่าเขาจะชอบไหม ผมจับเบียร์ “ท่านวุฒิสมาชิก
ครับ ผมตามหาคน ไม่ใช่สิ่งของ”

“ผมขออนุญาตขัดจังหวะนิดหนึ่งนะครับ” จิมกล่าวแทรก “เอกสาร
เหล่านั้นอยู่กับคนคนหนึ่งซึ่งหายตัวไปเมื่อไม่นานนี้ เธอเป็น --”

-- อดีตพนักงานที่พวกเราไว้วางใจ ประจําการอยู่ที่สภาของรัฐ” มัลเกิร์น
กล่าว ดูเหมือนมัลเกิร์นเป็นคน “อ่อนนอกแข็งใน” ไปเสียทุกเรื่อง ตั้งแต่กิจวัตร

ประจำวันไปจนถึงเรื่องงานศิลปะ เขาไม่ได้แสดงท่าทีหรือพูดจาในลักษณะต่อว่าอย่างดุเดือดแต่อย่างใด แต่จิมกลับทำอาหารกับถูกจับได้ว่าไปเตะแมวมา เขาตี้มเหล่าอิกิใหญ่ เขย่น้ำแข็งกระหนาบขอบแก้วดั่งกรีกๆ ผมชักสงสัยว่าเขาจะกล้าพูดอะไรแทรกอีกไหม

มัลเกิร์นมองพอลสัน พอลสันเอื้อมมือล้วงกระเป๋าเอกสารสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก แล้วดึงมัดกระดาษออกมาให้ผม

แผ่นบนสุดเป็นภาพถ่ายขยายขนาดจากบัตรประจำตัวพนักงานในสภาของรัฐ ผู้หญิงในภาพผิวดำ วัยกลางคน แวตาดิโอริย สีหน้าเหนื่อยหน่ายริมฝีปากเผยอเล็กน้อย ค่อนข้างบิดเบี้ยว ราวกับจะโอดครวญกับช่างภาพ ผมพลิกหน้าต่อไป เห็นภาพถ่ายเอกสารใบอนุญาตขับซีรยนต์ของหญิงคนนั้น เธอชื่อเจนนา แองเจลิน อายุสี่สิบเอ็ดปี แต่ดูราวกับหญิงวัยห้าสิบ เป็นใบอนุญาตขับซีรระดับสามของรัฐแมสซาชูเซตส์แบบตลอดชีพ ดวงตาสีน้ำตาล สูงห้าฟุตหกนิ้ว เธออาศัยอยู่ที่ 412 ถนนเคนเนท ในดอร์เชสเตอร์ หมายเลขประกันสังคมคือ 042-51-6543

ผมมองนักรการเมืองทั้งสาม และพบว่าดวงตาของคนตรงกลางดึงดูดสายตามผม ดวงตาสีดำของมัลเกิร์นที่จ้องเขม็งกลับมา “แล้วยังไงครับ” ผมถาม

“เจนนาเป็นพนักงานทำความสะอาดที่ทำงานของผม ของไปรอันด้วย” เขายกไหล่ “ที่จริงคนพวกนี้จะไปไหนผมก็ไม่เดือดร้อนหรอก”

มัลเกิร์นเป็นคนแบบที่จะพูดว่า “คนพวกนั้น” เมื่อเขาไม่แน่ใจในเพื่อนร่วมวงสนทนามากพอที่จะพูดคำว่า “นิโกร” ออกมา

“จนกระทั่ง...” ผมกล่าว

“จนกระทั่งเจนนาหายตัวไปเก้าวันก่อน”

“ลาพักร้อนโดยไม่ได้บอกก่อนมั้งครับ”

มัลเกิร์นมองหน้าผมราวกับผมพูดอะไรไม่เข้าท่า “ตอนเธอ ‘ลาพักร้อน’ คราวนั้นนะ แพต เจนนาเอาเอกสารเหล่านั้นไปด้วย”

“ประเภทเรื่องเบาสมองไว้อ่านเล่นตามชายหาดใช่ไหมครับ” ผมเสนอแนะ
พอลสันตบโต๊ะตรงหน้าผม แรงเสียดด้วยนะ “นี่ไม่ใช่เรื่องตลกนะ
เคนซี เข้าใจไหม”

ผมหรีตามองมือพอลสัน

มัลเกิร์นปรัม “ไปรออัน”

พอลสันชักมือกลับเพื่อตรวจสอบรอยแผลจากสายตาและน้ำเสียงของ
ผู้อาวุโสบนหลังมือตัวเอง

ผมยังคงหรีตามองเขา แววดาเฉยเมย แองจีเรียกสายตาแบบนี้อย่างนั้น
แล้วเอ่ยถามมัลเกิร์น “ท่านทราบได้อย่างไรว่าเจนน่าเอา...เอกสารพวกนั้น
ไปด้วย”

พอลสันหลบตาผม ก้มลงพิจารณาแก้วมาร์ตินีของตัวเอง เขายังไม่ได้
แตะต้องหรือยกขึ้นจิบเลย บางทีเขาอาจรอคำอนุญาตอยู่ก็เป็นได้

มัลเกิร์นว่า “เราตรวจสอบแล้ว เชื่อผมสิ โดยหลักการแล้วไม่มีใคร
เป็นผู้ต้องสงสัยนอกจากเธอ”

“ทำไมต้องเป็นเธอด้วย”

“อะไรนะ”

“ผู้ต้องสงสัยโดยหลักการนะครับ”

มัลเกิร์นยิ้มบางๆ “เพราะเธอหายตัวไปวันเดียวกันกับที่เอกสารหาย กับ
คนพวกนี้ใครจะรู้ล่ะ”

“อ้อ” ผมกล่าว

“คุณจะช่วยเราตามหาเธอไหม แพต”

ผมมองออกไปนอกหน้าต่าง พนักงานเปิดประตูกำลังรันใครบางคน
เข้าไปในรถแท็กซี่ หญิงช่าวัยกลางคนคู่หนึ่งสวมเสื้อยืดเข้าชุดกัน กำลัง
ถ่ายภาพรูปปั้นจอร์จ วอชิงตันกันอย่างสนุกมืออยู่ในสวน ซึ่เมาบนทางเท้า
คนหนึ่งใช้ขวดเหล้าพุงตัวเองด้วยมือหนึ่ง อีกมือยื่นออกไปขอเศษเงินอย่าง

มันคง กลุ่มสาวสวยเดินผ่านไปมา

“ผมคิดแพงนะครับ” ผมกล่าว

“เรื่องนั้นผมรู้” มัลเกิร์นกล่าว “ทำไมคุณถึงยังอาศัยอยู่ในถิ่นเดิมล่ะ” เขาพูดเหมือนอยากให้ผมเชื่อว่าหัวใจเขายังอยู่ที่นั่นเช่นเดียวกัน ราวกับมีความหมายกับเขามากกว่าที่อื่น ๆ ซึ่งมีทางด่วนให้ใช้

ผมพยายามคิดหาคำตอบที่เหมาะสม คำตอบอย่างคนที่รู้รากเหง้าของตัวเองและรู้จักคุณต่อถิ่นกำเนิด แต่ในที่สุดผมตัดสินใจพูดเรื่องจริง “ผมต้องคุมค่าเช่าอาร์ทเมนต์”

ดูเหมือนเขาพอใจคำตอบ